

Rainy Bulvaris

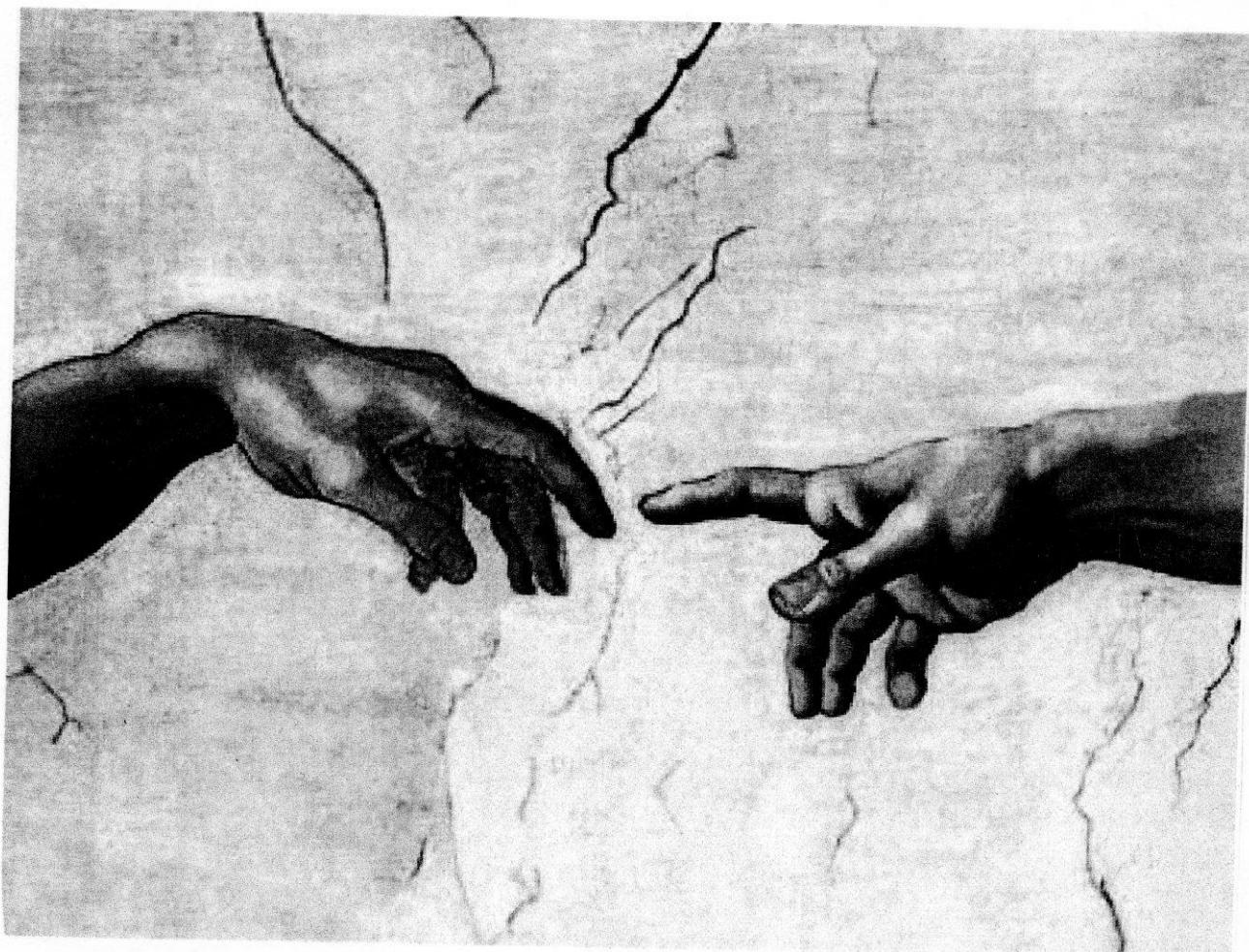
Rokas, kas...

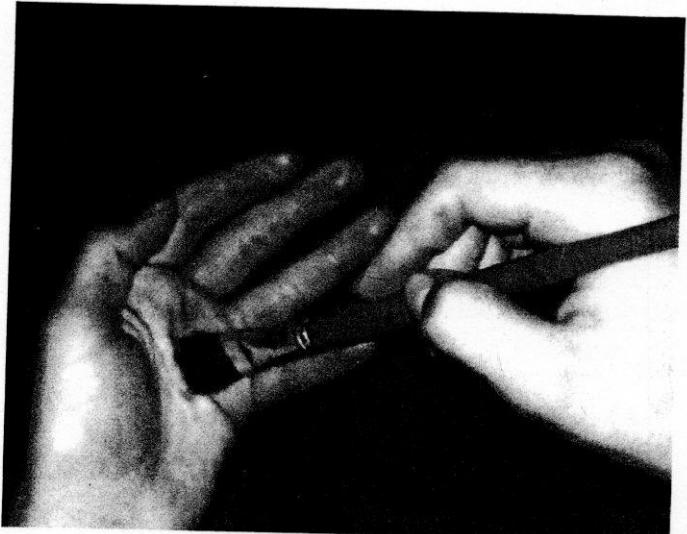
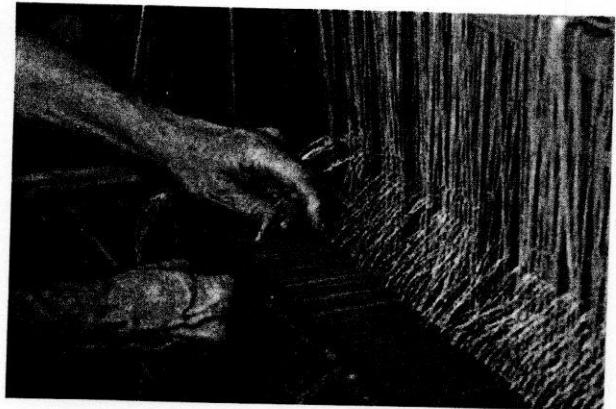
Aplūko savas rokas! Cik daudz no tām var nolasīt? Pēc līnijām tajās varot pateikt, cik ilgi dzīvos, kāda būs ģimenes dzīve. Pēc skrambām un rētām tajās ciešāks skatiens ieraudzīs Tavus darbus. Cik daudz Tavas rokas ziepju vārījušas un podus gāzušas? Cik daudz tās citus atbalstījušas un grūtus brīžus atgaiņājušas?

Mēs apbrīnojam rokas, kas spēj to, ko mūsējās ne. Ne vienas vien rokas tiek nepelnīti aizmirstas vien tādēļ, ka tās negrezno dārgs manikīrs vai smalks gredzens. Rokas parasti netiek uzklausītas, tāpēc, sākoties rudenim, mums beidzot vajadzēja uz tām palūkoties ciešāk. Apskatīt savas rokas, apskatīt citu. Iepazīties ar stāstiem, kuru veidošanā tās piedalījušās.

Iepazīstoties ar rokām, ko apbrīno skolasbiedri, varam vairāk uzzināt arī par viņiem pašiem, viņu interesēm un pat elkiem. Tomēr nesteidzies domāt, ka izcelti ir tikai tie slavenākie roku pāri! Žurnāla lapaspusēs atradīsi aizkustinošus stāstus par rokām kā saziņas līdzekli, mīlus stāstus par rokām, kas samīlo, audzina un silda, kā arī stāstus par rokām, kas iedvesmo. Atzinību guvušas ne tikai varonīgās rokas, bet gan apnēmīgās, nepagurstošās un mūžam siltās.

Rūta Jēkabsone

Kārlis Līcis, 12.a

Rokas, ko pazīstu kopš dzimšanas

Šīs rokas var būt rūpīgas un maigas. Arī stingrs un noteikts var būt šo roku tvēriens. Plaukstas pieskāriens var atvēsināt sakarsušu pieri un remdēt sāpes. Šīs rokas kā vēja pūsma var sabužināt matus, bet arī sakārtot apkakli. Kā uz burvja mājienu uzklāt vakariņu galdu, cik vēls lai arī būtu. Esmu tās redzējis noteikti un stingri vadām auto, no rīta steidzot uz skolu vai vakarā uz treniņu.

Ikdienā tās veikli tiek galā ar zīmuli, ieskicējot un izstrādājot jaunus projektus mājām un interjeriem. Reti esmu redzējis tās mierīgi guļam klēpī bezdarbībā. Šķiet sakāmvārds “acis darba izbijās, rokas darba nebijās” ir par šim rokām. Klausoties mūziku, viņas pirksti spēlē neredzamu instrumentu. Tas viss ir par manas mammas rokām, par to stingro maigumu un nenogurdināmo darbošanās spēju.

Rokas, kas mīl visstiprāk

Mātes rokas ienes mūs šajā pasaulē brīdī, kad piedzimstam. Tās ir rokas, kas atbalsta mūs pirmajos soļos, kad vēl nespējam tos veikt paši. Rokas, kas aizved uz skolu tās pirmajā dienā, kad pašiem kājas trīc un uztraukumā sastingstam. Rokas, kas ir ar mums dzīves svarīgākajos mirkļos bez lūguma, prasības, īstas mīlestības dēļ.

Bieži ikdienā nepamanām, cik lielu lomu dzīvē veic tieši mātes rokas. Tajās mēs meklējam patvērumu. Kad pirmo reizi nokritām, asaru pilnām acīm stiepāmies mātei klēpī, lai viņa mūs apskauj, noskūpsta nobrāzto vietu un atlaiž mūs atpakaļ darbībā. Kad pirmo reizi mums neizdodas iecerētais, mātes rokas būs pirmās, pie kurām dosimies pēc palīdzības, padoma un glāsta. Mēs to uztveram un atceramies. Mātes rokas ir mūsu atbalsts un pakāpieni nākotnei.

Līdz sasniedzam to mirkli, kad paši dodamies savās gaitās veidot savu dzīvi, mēs dažreiz necienām tos it kā negarīgos mums dārzenus un jau tik apnikušo kotleti, neapzinoties laiku, spēkus un mīlestību, ko tajā visā ielika mātes rokas. Mēs aizmirstam par tīro māju, izmazgāto veļu un pamanām to tikai brīdī, kad to vairs neredzam. Dažreiz nepasakām paldies, kad saņemam savu kabatas naudu, kāroto saldumu vai kādu sīkumu, kas dāvāts vienkārši tāpat. Mātes rokas veic simtiem neredzamu darbu un vēl tikpat daudz mūsu acu priekšā.

Kādreiz varbūt esam nepaklausīgi un mātes rokas sašutumā satver mūsējās. Viņas acīs varam redzēt asaras vai dusmas, taču tās rokas tik un tā ir maigas kā zīds. Tās mūs audzina, tās mūs pārmāca, bet tikai mūsu pašu labā. Tās nekad nevēlēs mums ļauna, bet gan vēlēsies sniegt mums visu labāko, skaistāko un brīnumaināko, ko vien varam iedomāties. Mātes rokas ir devējas.

Protams, kad jau dzīvosim savu dzīvi, veidosim savu ģimeni un paši kļūsim par vecākiem, mēs mazliet attālināsimies. Taču pat šajā posmā māte būs neatņemama dzīves daļa. Viņas jau mazliet krunkainās rokas joprojām priecāsies mūs apskaut, paauklēt savus mazbērnus un pagatavot mūsu iecienītāko ēdienu. Redzot savus mīļos, mātes rokas atkal kļūs jaunas, sirds sitīsies straujāk un uz sejas parādīsies žilbinoš smaids. Mātes rokas ir mājas.

Savukārt, kad viņas laiks jau ies uz beigām, viņa vēlēsies sev pie sirds turēt tieši mūsu rokas, jo mēs esam katrs savas mātes vislielākais sasniegums un visskaistākais mākslas darbs. Mīliet savu māti un cieniet viņas rokas!

Rokas, kas...

Rokas. Es teiktu, ka rokas ir viena no skaistākajām cilvēka daļām. Paskatoties uz kāda plaukstām, par cilvēku var uzzināt daudz vairāk, kā ieskatoties viņam acīs. Rokas ir cilvēka dzīves ceļa spogulis. Manā dzīvē ir viens īpašs roku pāris. Šīs ir manas mīlākās rokas gan vasaras saulrietos, gan ziemas saullēktos, gan rudens miglainajās pievakarēs. Rokas, kas aiz liela darba nostrādātas krunkās. Rokas, kurās ziepes ir iedzinušas miljoniem mikroskopisku plaisiriņu. Rokas, kuras, kā dažreiz šķiet, spēj tikai dot, un neņem pretī ne nieka. Rokas, kuras pin visskaistākās bizes un gatavo pašus gardākos smilšu cepumus (lieki piebilst, ka šīs rokas noteikti arī ieļej glāzē pienu, ko piedzert pie cepumiem). Ja šīs rokas dzīvo ar tevi vienā mājā, viss brīnumainā kārtā top tīrs un spožs, netīrā veļa izmazgā pati sevi un pulkstenis nekad nestāv uz vietas ilgāk par divdesmit minūtēm. Rokas, kurām es būtu gatava celt masīvus pieminekļus mikrorajonu lielumā un trejdeviņu miljonu vērtībā. Rokas, kuras ir mans personīgais brīnums un liela dzīves mistērija. Kā šīs roku pāris visu paspēj? Vai šīm rokām ir pieeja slepenam kodam, ar kura palīdzību var tikt pie vēl piecām stundām diennaktī? Šīs rokas sāka strādāt jau astoņu gadu vecumā, vācot ogas aveņu plantācijās. Šīs rokas bijušas teicamnieka godā gan mazajās skolas klasēs, gan vidusskolā, gan augstskolā. Pats apbrīnojamākais – šīs rokas vienatnē ir spējušas izaudzēt divus knauķus un aktīvus nedarbu perinātājus, vienlaikus iegūstot trīs augstākās izglītības

un pelnot dienišķo maizi sev un mazajām knīpstangām. Rokas, kuras tikai un vienīgi ar saviem spēkiem izcīnīja vietu zem saules. Rokas, no kurām man cītīgi mācīties. Rokas, ko man veselīgi apskaust un apbrīnot. Rokas, kurās justies droši. Rokas, kuru pieskārienu es atpazītu pat kritiskākajā amnēzijas lēkmē. Ro – kas. Ro – kas? Kam pieder? Nepieder nevienam. Šīs rokas ir brīvas, bet ne tukšas. Nē, šīs rokas noteikti nav tukšas, tās ir pilnas ar mīlestību. Šīs rokas es mīlu visvairāk no visām. Šīs ir manas mammais rokas. Es pat teiku, ka tās ir manējās, bet tas jau būtu egoistiski.

Rokas, kas mājas svētību sargā

Vakar atbraucu uz laukiem, neesmu bijusi šeit veselu mūžību, taču šodien, kā par nelaimi, debesis pievilkušās svina pelēkiem mākoņiem un līst bez mitas. Sāku pārcilāt vecas avīzes, grāmatas, taču vēl nekā lasāma neesmu atradusi. Uz maza galdiņa apputējušu grāmatu jūklī starp novītušu puķu vāzēm un senatnīgām atklātnītēm guļ necila, apbružāta pierakstu klade. Ziņkārības dzīta sāku pārlapot dzeltenīgās, čaukstošās lapas, kas šķiet krājušas putekļus gadu desmitiem.

Apbružātā klade izrādās piezīmju grāmatiņa – manas vecmammas dienasgrāmata. Pabalējušie burti veido vārdus, bet vārdi virknējas teikumos, atsaucot atmiņā tos laikus, kad kā mazs skuķēns skraidīju pa mūsu sētu pusdienlaikā, bet vecāmāte sēdēja pie kumodes stūra, rakstīdama brūnajā kladē todien notikušo.

Šķirstot lapas, uz grīdas piepeši nokrīt kāds papīra gabals; laikam jau izkritis no dienasgrāmatas. Izrādās – veca fotogrāfija kruzuļotām malām. Vienā pusē tai gada skaitlis, datēts pirms Otrā pasaules kara, bet otrā redzami divi cilvēki, ieskatoties ciešāk, atpazīstu – tā tak vecāmāte un vectēvs jaunībā. Bildē abi sadevušies rokās – aizvien vēl atminos to izstaroto siltumu. Attēls ar joni atsauc atmiņā sen pagājušos laikus.

Vecāistēvs maizi pelnīja, braukdams jūrā. No rītiem agri paķēra skalu kurvi ar azaidu, ko vecmamma bija gādīgām rokām salikusi, bet mājā pārradās vien krēslas stundā. Citkārt, kad nebija jāiet jūrā, viņš liedagā sakūra pamatīgu sārtu, atstiepa apķepušo darvas katlu un darvoja laivas. Es arī reiz redzēju, cik veikli vectēvs iekūra uguni, ar pirkstiem sparīgi sasitol krama gabaliņus un piebikstot skalus, un cik meistarīgi viņa plaukstas ar kaltu šķetināja pakulu gabalus, ko piedrīvēt laivas spraugas, pēcāk uzklājot darvas kārtu. Vien iztālēm dažkārt varēja nolūkoties, kā svētdienās vectēvs lāpīja tīklus – tajā darbā viņš neviena negribēja redzēt sev tuvumā. Taču, cik veikli ņirbēja viņa pirksti, resno pavedienu vijot cauri pārtrūkušajām tīkla acīm, cik aši izpluinītais tīklis izskatījās kā jauns.

Kamēr vecāistēvs valdīja jūras vējus, vecmamma saimniekoja krastā – audzināja viņu sešus bērnus, vārīja pusdienas, kopa dārzu, cik nu tas bija iespējams

piejūras pliekajā augsnē. Taču vislabāk vecāmātē pieprata aušanu. Ar bērnu mazo pirkstiņu palīdzību salikusi baltos velkus uz tītavām, viņa dienas laikā prata noaust audeklu diviem sieviešu svārkiem. Krāšnāk par citām zvejnieku sievām viņa prata salikt krāsas; vēl tagad man skaistākā viņas sega noglabāta stāv skapī starp lavandas zariņiem.

Vecaistēvs bija praktiskas dabas cilvēks un prata veidot koka zvēriņus. Rīta pusē izstaigājis liedagu un savācīs pilnas kabatas nomelnējušiem koka gabaliem, viņš zināja, kā ar grebli un roku veiklību izveidot maziņu kaķīti, lepnu gaili vai gotiņu. Arī es vasarās spēlējos ar šīm koka mantām, kuras, sen aizmirstas, uzgāju bēniņos. Vectēvs prata būt nešpetns arī. Reiz jūnija sākumā staigādams pa zemeņu dobēm, viņš esot dzirdējis klusus soļus, kas piederējuši kaimiņu zeņķim – izslavētam zemeņu zaglim. Kā knaibles kļuva vectēva pirksti saķerot knēveli aiz auss; krietni sarājis viņš atlaidis to beidzot arī mājās. Tā nu bija krietna mācība, jo puika uz zemenēm vairs savu mūžu neesot ne skatījies.

Es atminos vasaras pie vecvecākiem. Darbos sastrādātas un raupjas bija vectēva plaukstas, kad devāmies uz mežu lasīt sēnes un ogas, tajās ieķērusies, es lēkāju pa skujām piebirušajām takām. Svilpojot putnu dziesmas un vērojot kukaiņus, es iepazinu pasauli tādu, kādu to redzēja vectēvs – neparastas formas priežu zars varēja klūt par istabas dekoru vectēva rokās un egļu čiekuri kalpoja kā lielisks iekurs, kad nekā cita nebija pie rokas. Ar vecomāti vienmēr gājām lasīt tējas un pirtsslotiņas. Agros rītos, kad tikko vēl svīda gaismiņa, vecmammas rokas papurināja plecu, liekot aut kājas un iet uz tālajām plāvām. Rasas pilnajās plāvās viņa zināja atrast retas zālītes un, liegi pieskaroties, plūkt neparastas, agrāk neredzētas puķītes. Mājās pārnākusi, viņa tās glīti sasēja un sakarināja verandā – lai žūst un smaržo vienlaikus.

Tagad, kad laiks ir aizskrējis, es atceros viņu sastrādātās, izpalīdzīgās plaukstas – gan vectēva vējdzirnavu spārniem līdzīgās rokas, gan vecmammas sīciņos, smalkos darbos radušos pirkstus. Ikdienas darbos un pienākumos viņu rokas sargāja mājas burvību, piepildot to ar labestību un atmiņām, un mīlumu.

Rokas, kas gleznoja.

Rokas, kas gleznoja, veidoja filmas un fotografēja,

Ne to vien šis izcilais vīrs ar otu darīt spēja.

Salvadors Domingo Felipe Hasinto Dalī i Domeneč - tā rakstīts viņa pasē,

Jau jaunībā guva lielu ievērību, kaut arī tikai viņa paša klasē.

No akadēmijas izslēgts, jo pats uzskatīja, ka ir pārāk labs,

Bet kas būtu zinājis, ka no viņa šads gleznotājs taps.

Devās uz Parīzi un satika Pablo Pikaso,

Pablo jau bija dzirdējis kā šis jaunietis krāso.

Optimists, pesimists, nē, sirreālists,

Runājot par gleznām, iespējams, ideālists.

Nevar jau zināt, varbūt viņam patika teniss,

Kara laikā devās uz ASV, "Mīkstais pulkstenis".

Tad atgriezās atpakaļ, pievērsās katoļticībai un mainīja stilu,

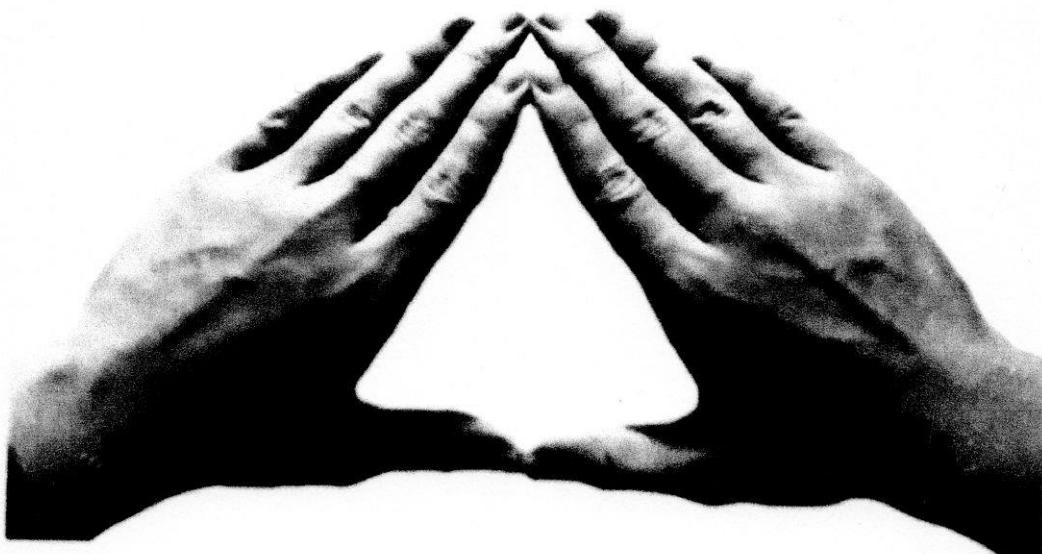
Savos darbos iekļāva hologrāfijas tehniku un optisko ilūziju.

Dalī izveidoja arī Chupa Chups logotipa dizainu,

Tā arī nodzīvoja savu dzīvi - diži gleznainu.

Rokas, kas atliek radošos darbus

Pagājušajā otrdienā rokām uzdeva uzrakstīt radošu darbu par rokām. Rokas, šokā par tādu uzbrukumu jau pirmajā literatūras stundā, savilkās dūrēs, taču, kad stunda beidzās, roku īpašnieks uzreiz pavisam aizmirsa par šo biedējošo uzdevumu, jo tas taču pēc veselas nedējas – vēl daudz laika uzrakstīt. Nākamajā dienā nekas daudz nemainījās, un, ja arī radās ideja, ka būtu jāsāk kaut kas domāt, tā uzreiz tika atmesta. Tā vietā pirksti spaidīja pogas uz klaviatūras vai televizora pulsts. Nākamā diena pagāja tieši tā pat kā iepriekšējā – bez jebkāda progresu ar radošo darbu. Piektdien rokas skolā neieradās un mājās drebēja, jo zāles pret iesnām izrādījās rūgtas. Laika todien netrūka, lai uzrakstītu kaut piecus radošos darbus, taču idejas, par kurām rakstīt, rokām nebija un vēlmes arī ne. Tā nu rokas nosēdēja klēpī. Sestdien rokām netika dotas nekādas komandas, jo bija jāgaida Baltā nakts. Svētdien rokas jau ļoti labi saprata, ka otrdiena tuvojas un laika ir pavisam maz, taču tām izdevās sevi pārliecināt, ka vēl taču ir pirmsdiena, kurā laika rakstīšanai diezgan. Tad arī radās ideja, ka jāraksta par rokām, kas atliek radošos darbus, un tad jau nemaz nedrīkst darbu uzrakstīt laicīgi. Tā nu pirmsdien ap deviņiem vakarā, pēc nervozas trīcēšanas visas dienas garumā, rokas ķērās pie darba un atlīka rakstīšanu par vēl pāris stundām, lai tā vietā sēdētu klēpī, kamēr acis pievērsās video datora ekrānā. Nākamo dienu rokas pavadīja knibinot viena otru, bailēs par tuvojošos literatūras stundu.

Rokas, kas sapurina

“Labrīt, Latvija! Ir seši no rīta pirmdienā,” skan viņa balss 93,1 megahercu frekvencē valsts galvaspilsētā. Pirksti bez skaņas bīda sviras, spiež pogas un klaviatūras taustījus, lai sakomponētu labāko rīta šovu jebkad. Iš darba dienas rītu jau vairāk nekā astoņus simtus reižu. Kam pieder šīs mundrās rokas? Tās ir radio un pasākumu dīdžeja, tēta un kino cienītāja Toma Grēviņa rokas.

Šobrīd Grēviņš ir viens no atpazīstamākajiem rīta radio dīdžejiem, tomēr ne vienmēr tā ir bijis. Kopš mazām dienām viņu interesējuši mediji, tāpēc agri vien sācis žurnālista karjeru televīzijā, vēlāk duetā ar draugu sākuši naktīs darboties radio ēterā. Neizpalika arī aktiera prasmju pierādīšana seriālā “Saldā indes garša”, bet to Tomam neatgādiniet, viņš tikai metīs jums ar roku un steidzīgi vēlēsies mainīt tematu uz ko mazāk izsmejošu.

Strādādams kultūras un mediju nozarē, viņa darbi teju nepārtraukti ir zem sabiedrības mikroskopa. “Ko tas Grēviņš atkal ākstās? Mums uz to būtu mierīgi jānoskatās?” daudzi piktī klāsta savu viedokli, slēpjoties otrpus datora ekrāniem, tomēr Tomu tas tik dziļi neaizskar. Tā vietā, lai pakļautos spiedienam, viņš uzsāk jaunus projektus pēc paša iecerēm un parāda, kā izklaidē ievest ko jaunu, pašam nemaz pa skatuves priekšu nezīmējoties. Pastāvīgajam darbam radio pievienojas projekti televīzijā, literatūrā un sociālajos tīklkos. Taisni brīnumi, cik daudzus darbus reizē šīs rokas spēj nepagurušas žonglēt.

Man Toms Grēviņš ir sapurinātājs. Cilvēks, kurš ceļ mani augšā un katru rītu uzrunā tieši mani, mēginot iegalvot, ka šī būs visu laiku vislabākā diena. Un viņam sanāk. Viņa teiktajam ir liela ietekme uz mani, un es viņa viedokli vērtēju ārkārtīgi augstu. Toms ir tik krasī atšķirīga personība no mana ikdieniskā pazīņu loka, ka retās sarunas ar viņu nostāda mani citā skatu punktā. Kā stāvot skatu torņa pašā galā tad vari paskatīties uz ikdienu. Ar saviem radošajiem piegājieniem viņš man parāda: “Bet tu paskaties, šādi arī var!” Var nebaidīties, var cītīgi strādāt, ne tikai sapnot par šo un to, var sasniegt tik daudz, cik prāts nemaz apjēgt nespēj. Var.

Redzot to, ar kādu prieku viņš dara savu darbu, es ar lielu skaudību ceru, ka arī es spēšu savā dzīvē atrast ko tādu, kas mani tik īoti aizrautu un liktu “iedegties”, jo tad arī lielās grūtības var pārvarēt un nepatīkamos sīkumus ignorēt. Domāju, ka tieši aizrautība ir tā, kas mani jau gadiem piesaistījusi šajā personībā, jo tādam cilvēkam nevar sēdēt blakus, rokas klēpī salicis. Tādi cilvēki kā viņš ar smaidu vien iekustina, ar domām iedvesmo un ar darbiem iepleš acis.

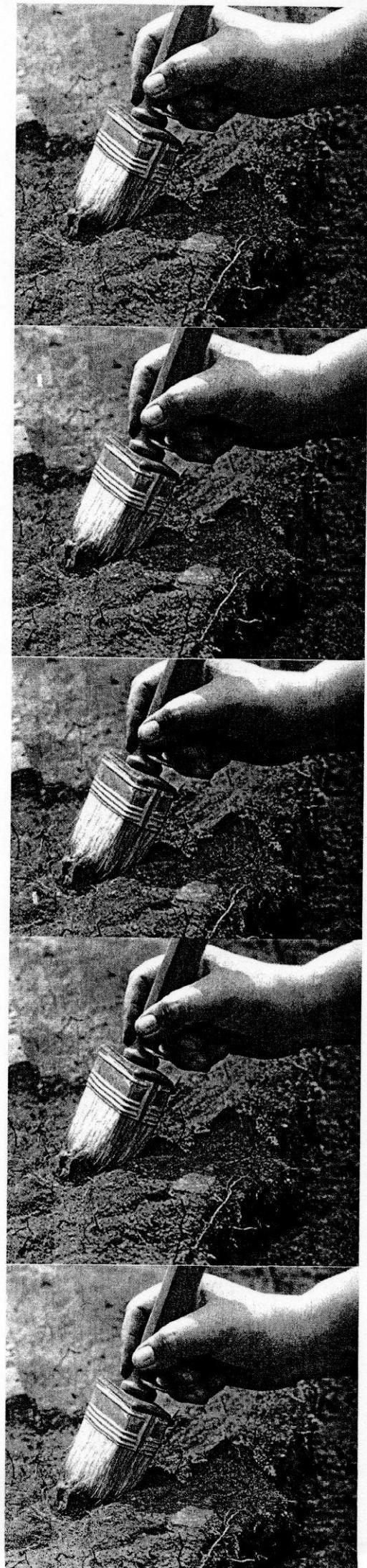
Foto: Laura Grēviņa

Rokas, kas atklāj vēsturi

Mūsu rokas ir mūsu galvenais darbarīks. Tās strādā, tās mūs baro un dara visus mūsu melnos darbus. Mēs bez rokām justos bezpalīdzīgi, lai arī kādā profesijā mēs strādātu. Tāpat kā ķirurga rokai jāvelk taisnas līnijas ar skalpeli un rasētājam jāmāk, knapi pieskaroties papīram, uzvilkt mājas skici, tā arī ļoti atbildīgs roku darbs ir arheologiem.

No nogurdinošiem, stipriem lāpstu vēzieniem līdz maza smilšu graudiņa likvidēšanai ar pinceti. Tas ir melnstrādnieka un ķirurga darbs vienlaicīgi. Tikai, rokot zemi, uzbūvē nevis jaunus ceļus nākotnes mašīnām, bet atver senos ceļus, kas ved uz seno mītu apstiprināšanu. Un ar otas viegliem pieskārieniem atver nevis kā ķirurgs jaunus un dzīvesspēcīgus kaulus, bet vēl varbūt neatklātas sugas vienīgās paliekas.

Vienmēr esmu domājusi, kāda varētu būt sajūta pieskaroties vairākus gadsmitus vecam priekšmetam. Atrast, piemēram, karoti un caur saviem pirkstiem izjust tā senā cilvēka siltā pieskāriena paliekas. Tu nekad nezināsi, kas bija šis cilvēks, bet tajā mirklī jūs sarokosieties. Tajā mirklī viņš tev nodos savu stāstu ar šo priekšmetu. Acis to spēj tikai aplūkot, bet tās ir redzējušas tik daudz lietu, ka tām tas neliksies nekas jauns un pievilkīgs. Protams, kas gan var būt skaists izbalējušā vāzē vai norūsējušā senlatviešu rotā? Tomēr pieskaries tai ar plaukstu. Izjūti, kā kāds pirms tevis šo vāzi nesa, pieskaroties tieši tur, kur tagad ir nogājusi krāsa. Iedomājies stāstu, ko šī rota nes sev līdzi-var būt tā bija laimīgas laulības dāvana, bet varbūt pēdējais priekšmets, ko iemanīja pret maizes kukuli.

Rokas, kas vienkārši dara

Universālā kareivja rokas. Spēcīgi pirksti. Mazliet melns aiz nagiem , bet normas robežās. Izpētot tuvāk pamanāms , ka sīkas plaisas ādā ar tajās iestrēgušiem netīrumiem veido savādu rakstu , kas klāj abas plaukstas. Tāda kā degunradža āda , kas pārcilvēciski tolorē karstumu , bet nevar būt zaudējusi jutību, jo šie pirksti pārsteidzoši veikli spēj manipulēt ar sīkiem objektiem, parasti sienot makšķerākus vai ar ripzāgi vīlējot nelielus dzelzs priekšmetus.

Jānis ir viens no dīvainākajiem man zināmajiem cilvēkiem.

Daļēji tāpēc , ka viņa rokas prot visu, protams, akli klausot prātam. Sasodīti radošam prātam , savādi radošam. Šis radošums ieslēdzas gan , tikai uzrodoties problēmai. Šķiet, ka to Jauts pielietot tikai vajadzības gadījumā un nekad nedrīkst izniekot. Par to liecina viņa cieņa un apbrīna pret ģeniāli vienkāršiem tehniskiem risinājumiem un neizpratne , brīžiem pat nicinājums pret māksliniekiem . Kā izņēmums ir nosaucami mūziķi , jo “viņi prot spēlēt instrumentus un rada , ko lietderīgu”.

Jānis prot flīzēt, bruģēt, betonēt, mūrēt , makšķerēt, metināt , gatavot, pārtīt pārdegušu elektromotoru spoles , var darīt galdnieka vai santehniķa darbu , var uzbūvēt jebko , tai skaitā kārtīgi funkcionējošu attīrišanas iekārtu un jaunu rotaļu mašīnīti. Viņš ir dārznieks, volejbolists un elektriķis. Universālais kareivis.

Mārtiņš Plāters, 12.a

Rokas, kas rada garšu

Šis ir pozitīvs stāsts par manu brālēnu. Lai arī ir brīdis, kad stāsts sāk kļūt nomācošs, tas tomēr tā nav. Mans brālēns, kurš visu manu dzīvi ir bijis lielā brāla vietā, Krišjānis Majeuskis, pēc izglītības ir arhitekts un vides dizainers, Latvijas Mākslas akadēmijas absolvents, taču sirdī ir ļoti radoša dvēsele. Viņam patīk garšīgi paēst. Mūsu ģimenei vienmēr ir bijis hobījs ceļot gan pa Latviju, gan pasauli, nogaršot visdažādākos ēdienu, sākot ar latviešu tradicionālo virtuvi un beidzot ar krokodila un čūskas gaļu.

Tomēr ne viss bija tik jauki, kā izklausās, jo pienāca brīdis, kad viņam tika atklāta laktezes un glutēna nepanesamība, kas nozīmē atteikšanos no lielas daļas ikdienā lietojamu pārtikas produktu un īpašas ēdienskartes izveidi. Sākumā bija grūti, nevarējām turpināt ierastās tradīcijas un iemīloto ēdienu baudīšanu. Likās, ka nu visai ģimenei ir jācieš, jo brālēns nevar ēst gandrīz neko. Bet, kā jau teicu, šis ir pozitīvs stāsts. Krišjānis, garlaicības mākts no vienveidīgas pārtikas, pats sāka gatavot ēdienus, kurus drīkst ēst, neciešot milzīgas sāpes. Tā nu mūsu ģimene un draugi ir uzzinājuši par dažādiem interesantiem produktiem, kā turku zirņu miltiem un dateļu sīrupu. Varētu teikt, ka viņš defektu padarīja par efektu, jo nu viņam ir pašam savs recepšu blogs, kura nosaukums ir *stayforabite*, viņš ir filmējies raidījumā "Es mīlu ēdienu" kopā ar Ilzi Jurkāni un viņam būs pašam sava sleja žurnālā "Pie Galda".

Gribētos domāt, ka, ja mēs katrs mazāk sūdzētos un vienkārši meklētu mūsu problēmu risinājumus, visiem būtu iespēja sasniegt kaut ko pavismā negaidītu un īpašu, pašiem pat to nenojaušot. Katrā situācijā jācenšas saskaņīt pozitīvo un to jāizmanto!

Rokas, kas cep maizi

Maize... Tas ir tik ūss, ikdienā bieži lietots vārds, taču cik daudz spēka, darba un enerģijas tajā ir izteikts.

Maize. Tas ir zinātnieka darbs, kas izveidoja jaunu graudu šķirni, inženieru – tehnologu – bezmiega naktis, strādnieku – sējēju darbs, kas graudu iesēja augsnē un vēlāk novāca, izkaltēja un izkūla.

Pēdējam arī jāsavāc bagātu ražu – naktis bez gulēšanas un dienas bez atpūtas – smags, fizisks darbs. Un ja šogad zemniekiem pretim stāsies plūdi un lietus? Vai uz pieres rasos sviedri nesaudzīgajā saules svelmē?

Tādēļ maize ir svēta, ar to saista prieku un cerību, iztiku – tā ir cilvēka dzīve un cilvēka gars. Un, protams, tas ir seno laiku izgudrojums, ar ko arī mūsdienās mēra, cik bagāts ir cilvēks un cik bagāts, cieņas vērts ir cilvēka prāts.

Jau no seniem laikiem visās tautās tiek stāstīts par maize – tās esamība uz saimes galda tika iemūžināta dziesmās, tā bija dzinulis valdniekiem pieņemt lēmumus. Jāpiebilst, kad tā zuda, tad cilvēci pārņema bēdas, to vajāja likstas.

Mūsu senči ne tikai slavēja rudzus un kviešus, bet arī atzina to mūžīgos nopelnus cilvēces liktenī. Katra grauda – šī mazā prieka un bēdu pilieniņa – iekšienē ir tik daudz gudrību un spara, ko bieži dēvē par magisko dzīves ritējuma noslēpumu. Viss, kas mums ir, un mēs paši – katrs no mums ir savu vecāku, savas tautas un maizes bērns.

Diez vai no zēna vai meitenes, kas izturas ar necieņu pret maize, izaugs cilvēks, kurš ciena apkārtējos un darbu. Es skatos ar patiku, kad vecs cilvēks ir satvēris maize ar rokām – viņš labi pazīst tās vērtību, cik nenogurdināms darbs ir jāveic, pirms drupata nokļūs uz galda.

Godāsim tos, kas ar rokām ir sējuši graudus, godāsim rokas, kas no graudiem malušas miltus un no tiem iejaukušas maize. Lūgsim, lai maize vienmēr būtu uz katra ģimenes galda; lūgsim, lai tā nekad nekļūtu cieta un saziedējusi un mēs arī nekļūtu skarbi un necieņas pilni pret to.

Rokas, kas vēlas darboties radoši

Mums katram ir pāris šo universālo instrumentu, bet to pielietojums mums pašiem ir jāizgudro, jo instrukcija diemžēl mums nav dota. Mēs katrs izlemjam, kā pielietot savas rokas.

Es ar savu roku pāri sadzīvoju jau septiņpadsmit gadus. Mums ir gājis dažādi, ir laimīgas dienas, kā arī ne tik laimīgas. Bet tad, kad sadzīvojam, var notikt brīnumi. Redziet, manām rokām bieži vien patīk nodarboties ar rokdarbiem un dažādiem radošiem niekiem. Nekad neesmu bijusi pati labākā vai čaklākā rokdarbniece, bet rokdarbi mani aizrauj citā pasaulē.

Atceros, kā, maza būdama, mežģīju savus mazos, strupos pirkstiņus, mēginādama izvilkst tamboradatu cauri cieši savilkajai cilpiņai. Biju gatava padoties, bet atzīmi jau vajadzēja nopelnīt, un tādēļ ar spītu turpināju. Laikam manas mazās rociņas bija tikpat spītīgas, cik es. Un lēnām mani arvien vairāk un vairāk piesaistīja viss radošais.

Viena no spilgtākajām atmiņām no sākumskolas man ir par Mārtiņdienas tirdziņu, kurā katru gadu ceturtās klases tirgojās ar paštaisītiem labumiem. Es ar sajūsmu tirgoju savas paštaisītās kaklarotas un rokassprādzes, kā arī visādus gardumus. Un par brīnumu visu sataisīto arī izpirka.

Pamatiskolā mājturības stundās un pat ārpus tām es vienmēr darbojos ar prieku, tika tamborētas šalles, adīti cimdi, izšūti priekšauti un radīti visvisādi nieciņi, ar kuriem priecēt acis un apdāvināt mīlos. Vienu lietu gan es nekādi nevarēju saprast – kādēļ tik daudzām nepatika mājturība. Kamēr es ar savām roķelēm aktīvi kaut ko veidoju, citas mocījās ar pāris valdziņiem un nepārtrauki par kaut ko sūdzējās. Tad tas par grūtu, tad šis par sarežģītu, tad skolotāja ir jaundare, jo liek pielikt nedaudz pūlu. Laikam tieši tad sapratu, cik ļoti manām rokām patīk radoši izpausties.

Protams, kad mājturības stundas tika pārtrauktas 8. klasē, man kļuva nedaudz skumji, bet es nepadevos un turpināju darboties. Jo es nedarīju to visu tikai atzīmes dēļ, bet patiesi izbaudīju kaut kā jauna radīšanu. Nenoliešu, ka vislielāko gandarījumu man sniedz paštaisītu dāvanu pasniegšana. Var jau gadīties, ka manu dāvanu saņēmējs nenovērtēs, bet varbūt uz to paskatoties par mani kādreiz atcerēsies. Rokām jau dažreiz arī vajadzīga motivācija, un tieši šis gandarījums ir tas, kas dod man iemeslu turpināt darboties.

Pēdējā laikā tomēr atliek arvien mazāk un mazāk laika rokdarbiem, jo skola aizņem pārāk daudz laika un pūlu. Pa vasaru gan laika netrūkst, bet tiklīdz sākas jaunais mācību gads, visa

uzmanība tiek veltīta skolai. Un rokām tikai atliek savā nodabā apzīmēt burtnīcu malīnas. Tām pietrūkst tās vienkāršības, ar kuru bija piepildīta bērnība.

Tomēr sava aizraušanās ar rokdarbiem ir jāsaglabā, jo pamest novārtā kaut ko ir ļoti viegli, bet saglabāšana ir tieši tā, kas prasa pacietību un neatlaidību. Un tieši šīs īpašības es visaugstāk vērtēju savās rokās.

Rokas, kas vieno tūkstošus

“Kādas jums rokas? Karājas kā lupatas! Dejotājam perfekti ir ne tikai nostieptie kāju pirkstgali, bet arī rokas, kas tiek sadotas cēli un izteiksmīgi! Turiet augumu un savas rokas,” šodien, manāmi aizkaitināta, skaļi teica deju skolotāja. Mūsu kolektīvs gatavojas simtgades deju svētkiem, kuros rokās sadosies tūkstošiem latviešu tautas deju dejotāju no visas pasaules.

Dejot svētkos, kad blakus dejo tūkstošiem cilvēku, ir kas vārdos neaprakstāms. Svētku sākumā ir manāms kautrīgums dot roku sveša kolektīva dejotājam, jo viņš taču nav savējais. Deju mēģinājumos Daugavas stadionā neskaitāmas reizes tiek mēģināts atkal un atkal vienoties dejotāju virknēs, kas, rokās sadevušies, izdejo skaistos zīmējumus. Tīklīdz kādas rokas tiek atlaistas vai netiek īstajā laikā sadotas, zīmējums neizdodas, un atskan skarbs sauciens no deju virsvadītāja tribīnes, ko dzird visi. Un tad ir kauns par to, ka nesaproti, kam dot savu roku. Šis vienkāršais žests- sadot rokas deju svētkos, veido jaunas draudzības. Rokās sadodas pa vienam cilvēkam no katra kolektīva, bet draudzība veidojas starp kolektīviem. Notiek dažādi koncerti, pasākumi un “sadancošanās”, uz kurām viens kolektīvs uzaicina citu. Visas draudzības starp deju kolektīviem sākas deju svētkos, kad rokās sadodas un emocijās vienojas tūkstošiem dejotāju. Un nav nemaz jāuztraucas par to, kam dot roku, jo dejotājs zina, ka, sniedzot savu roku, kāds to satvers un dejas virkne turpināsies. Dejotāja roka vienmēr ir atbildīga un notur partnera vai savu augumu, kad roka ielikta sānos, notur apli, kurā sadevušies dejotāji.

2015.gada deju svētkos pēdējās dejas laikā uz laukuma atradās visi svētku dalībnieki un dejas virsvadītājs teica: “Jūs sadodieties rokās un izbaudiet mirkli!” Emocijas nevienam nav iespējams izstāstīt. Tas ir jāsajūt- kā ir, kad rokās sadodas tūkstoši.

Rokas, kas ceļ

1948. gada 3. oktobrī rokās tika pacelts tik tikko dzimušais Ēvalds. Dzimis Ilūkstes apriņķī Bebrenē, kur arī pavadīja savas dzīves pirmos 6 mēnešus. Viņš ir mans vectēvs.

Diemžēl 1949. gada martā viņš ar visu ģimeni tika deportēts uz Omskas apgabalu. Lai arī dzīves apstākļi bija visai skarbi, viņš ar bērna acīm to visu uztvēra mazliet nekaitīgāk. Viņš cēla sniegavīrus, sniega pilis. Lai arī vecākie brāļi Ēvaldu ik pa brīdim apcēla, tas tāpat sliktu iespaidu uz represijas periodu neatstāja. Jau bērnībā viņam patika kautko meistarot, celt, tāpēc labprāt palīdzēja tēvam būvēt māju.

Viņš cēla savu nacionālo pašapziņu. 1953. gadā, kad nomira Staļins, viņam bija iespēja palikt dzīvot Krievijā ar vecākiem, kur jau bija iedzīvojies, taču viņš izvēlējās doties atpakaļ uz dzimteni kopā ar savu veco māti.

Vēlāk, kad bija jau sācis mācīties vidusskolā, Ēvalds sāka trenēties boksā. Viņa rokas cēla daudzas uzvaras. Varbūt būtu bijis slavens bokseris, taču likums paredzēja doties uz armiju.

Nodienējis minimālo laiku, atstāja armiju un sāka mācīties par celtnieku. Tas viņam tīri labi padevās, un kopš tā brīža ir strādājis tikai par celtnieku. Viņš cēla mājas.

Protams, pienāca laiks, un viņš nocēla zvaigznes kādai jaunai dāmai- manai vecmammai. Kopā dzīvo jau 50 gadus, kopā ir iekopuši savu teritoriju, kur var atbraukt bērni un mazērni. Vectēvs visu dzīvē ir darijis pats, un vecums nav viņa šķērslis, lai celtu lāpsu rokās un ietu strādāt uz dārzu vēl šodien.

Neesmu dzirdējis, ka viņš celtu gaisa pilis, laikam tāpēc, ka viss, ko bija iecerējis, tika jau paveikts.

21

Tomēr vectēvs paliek vectēvs, kurš šad tad ceļ ārā makšķeri no ūdens, kad pieķerasies zivs, vai arī cilā televizora pultis, meklējot aizraujošāku sporta pārraidi.

Rokas ,kas audzina un aizstāv

Kad kāds man jautā, kuras rokas es visvairāk cienu, pirmais, kas nāk prātā ir mana brīvās cīņas trenera Jāņa Indāra rokas. Viņš nav no parastajiem treneriem, kuriem interesē atalgojums, slava vai sporta kluba popularitāte. Viņu interesē sportistu izaudzināšana un pilnveidošana, mācīšana un sportistu mērķu sasniegšana.

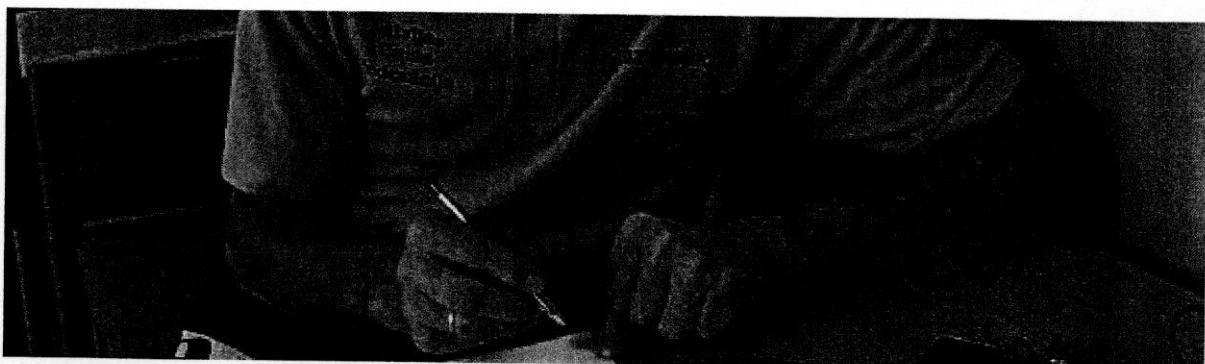
Kad es sāku trenēties pie viņa, vēl nezināju, kā treniņi mani izaudzinās, pilnveidos, kaut arī varēja nojaust, zinot, kādus profesionālus sportistus viņš iepriekš bija sagatavojis, un zinot, ko viņš pats dzīvē ir sasniedzis.

Uz treniņiem mani pieteica māte, iespējams, pēc principa - trenēšos tuvākajā sporta klubā pie skolas. Māte nekad nav nožēlojusi, ka mani pie viņa aizveda, jo redzēja viņā to, kas būtu jāsaskata ikvienā trenerī.

Treneris Indārs ir ļoti saprotošs un līdzcietīgs, gudrs un pamācošs. Šīs īpašības izpaužas, kad sportistam vai sportista ģimenei ir noticis kas nepatīkams, un treneris nebremzējot cenšas līdzēt, ko spēj. Viņš palīdz gan ar savu dzīves gudrību, gan finansēm, ja tādas vajadzīgas. Ir bijuši vairāki gadījumi, kad treneris ar savu naudu apmaksāja sportistu nometnes, sacensības, dalību dažādos pasākumos vai sportam nepieciešamo aprīkojumu. Treneris ieguldīja savu laiku un prātu, lai mums būtu iespēja trenēties un sacensties ar citiem, izbaudīt un iemācīties ko jaunu. Tas ir, treneris nesavīgi meklēja sponsorus, finansējumu dažādām nometnēm, sacensībām un veidiem, kā tikt uz tām. Trenera rīkotās nometnes bija ļoti interesantas, jo tika atrastas vietas tālu no Rīgas, lai būtu tuvāk dabai un arī tāpēc, ka bija padomāts par citām nodarbēm, neskaitot treniņus.

Treneris nav garlaicīgs vai, kā tautā teiktu "mīkstais", domājot, ka "sēž pie dokumentiem", lai gūtu mums finansējumu vai rīkotu kādu pasākumu. Treneris ir ļoti aktīvs un spēcīgs, runātīgs un jautrs savos sešdesmit gados. Jā, trenerim ir vairāk nekā sešdesmit gadu. Viņš savā vecumā vēl skrien maratonus un cīnās ar mums – pusaudžu cīkstoņiem. Viņš ar savu spēcīgo balsi mūs audzina treniņos, kā arī aizstāv sacensībās. Ar treneri var jokot un labi parunāt.

Jānis Indārs vēl joprojām trenē un audzina cīkstoņus, un ved viņus uz sacensībām ar prieku. Viņa rokas aizstāv sportistus , Latvijas godu un kristīgo mācību.

Nijole Paula Zukule, 12.b

Rokas, kas audzina

Rokas, kas tevi pirmo reizi skauj un nelaiž valā

Rokas, kas glāsta un ieaijā miegā visdzīlākajā

Rokas, kas tevi pietur, kad mācies staigāt

Rokas, kas žēlo , kad krīti.

Tās rokas gan pacietību, gan maigumu māca

Nekur taču nav rakstīts

Kā tapt par šīm rokām, kā būt

Kā pareizi mīlēt, kā pareizi slavēt

Ar kādiem vārdiem bārt

Tās prot stingrāku vārdu pateikt

Un dusmās pirkstu kratīt

Apklusināt pusvārdā

Rokas, kas tevi visciešāk skauj, sāpina visskaudrāk

Rokas, kas vieglāk dzīvo

Cik viegli ir teātrī nodotiem mēteļiem noplīsušus āķišus atpakaļ šūt?

Tik viegli, cik labam draugam būt,

kas priekus un skumjas līdzi jūt.

Cik viegli ir pacelt atkritumu,

kam kāds zālē vājāties jāvis?

Tik viegli, cik mākslā dalīties,

ko pēdējā laikā ar acīm apčamdit nācies.

Cik viegli ir pilnas kabatas bezmaksas suvenīru uz mājām vest?

Tik viegli, cik katru sarunu par mežgi vērst,

kas prātam liek trīs jogas pozās sēst.

Cik viegli ir upes malā šūpuļtīklos migt?

Tik viegli, cik draugam rokās grāmatu likt,

kas likusi pārdomām tavā galvā snigt.

Cik viegli ir garas vēstules uzrakstīt?

Tik viegli, cik mušas no lampām iztīrīt,

kas vecu laužu mājās beidzot spoži spīd.

Un kas gan būtu domājis,

ka tā ir vieglāk dzīvot.

Rokas, kas man tuvas

Šīs rokas, kaut ne manas,
Man ir ļoti tuvas.
Tās man ir līdzās, kad esmu viens
Un nav kas blakus turas.

Tās mani paceļ, kad esmu kritis,
Un apskauj, kad atkal ceļos.
Tās mierina, kad raudu,
Un piebalso, kad smejos.

Šīs rokas, kaut ne manas,
Man pat nedaudz tīk,
Jo tās man vienmēr palīdz,
Kad šķiet, ka debesis uz zemi krīt.

Šīs rokas, man tuvās,
Man zināmas nav ilgi,
Bet ceru, ka tās paliks,
Jo bez tām man nav silti.

Šīs rokas, kaut ne manas,
Man tiešām daudz dod
Un turas turpat blakus,
Neko pretīm neprasot.

Šīs rokas, kaut ne manas,
Man sirdij tiešām tuvas,
Jo pat sliktākajos brīžos
Tās vienmēr blakus turas...

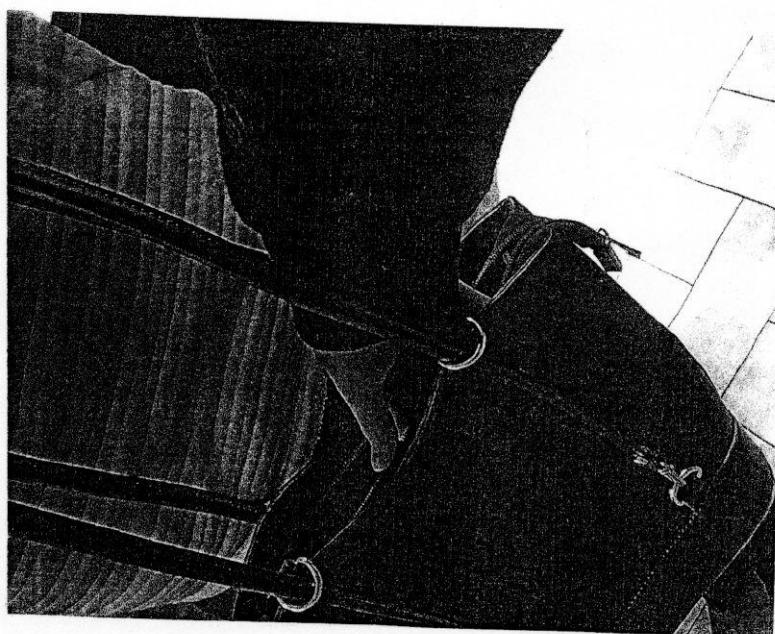
Lonija Elīza Markvarte, 11.b

Rokas, kas ielien somiņā.

Rokas ir dažādas. Tās dara dažādus darbus. Dažas rokas ir labas un jaukas, bet citas mēdz pastrādāt nedarbus. Dažas rokas ielien somiņā.

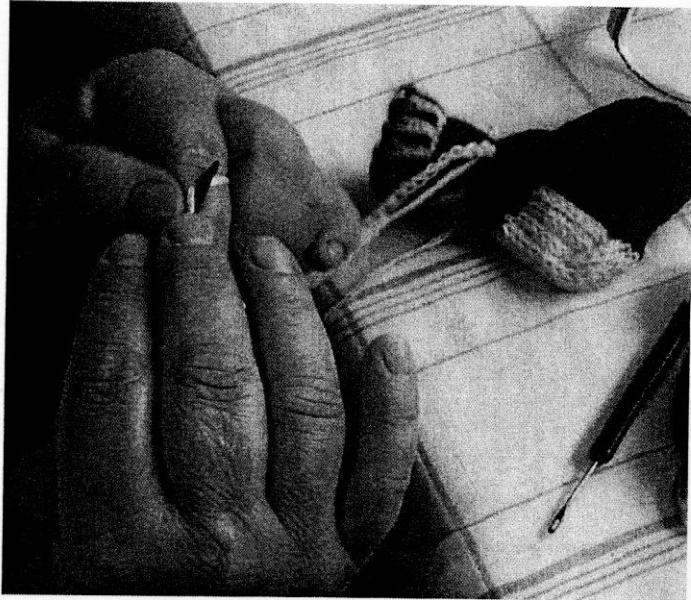
Šīs rokas tu vari sastapt jebkur un jebkurā laikā. Tās var piederēt ikvienam. Kādu dienu tu laimīgs brauc tramvajā, izkāp ārā un saproti, ka tev pazudis maciņš. Tās bija rokas, kas ielien somiņā. Kādu dienu tu ej uz tirgu, un, izejot cauri tunelim, tev ir pazudis telefons. Tās bija rokas, kas ielien somiņā. Kādu vakaru tu ar draudzeni sēdi restorānā, un tev sāk zvanīt telefons. Tu izej ārā atbildēt, atstājot somiņu uz krēsla. Bet, kamēr draudzene runā ar viesmīli, kāda roka aši ielien tavā somiņā. Kādu nakti tu ej uz mājām un pēkšņi ne no kurienes kāds tips tev izrauj somiņu un aizskrien. Tās bija rokas, kas ielīdīs tavā somiņā. Kādu dienu tu gaidi autobusu un kāds tev uzgrūžas virsū. Viņš neveikli sāk atvainoties un, liekas, vienkārši ir neveikls. Bet, kad tu iekāp autobusā un jau vēlies nopirkt biletī, tevi apmeklē nejauks secinājums. Šīs neveiklās rokas, kas tevi apciemoja pieturā, patiesībā bija izcili veiklas. Tās bija rokas, kas nemanāmi ielīda tavā somiņā.

Šīs rokas ir veiklas un meistarīgas, tāpēc uzmanies no tām. Atceries, tās var būt jebkur un jebkurā laikā. Tāpēc turi svas mantas drošībā un viss tev būs kārtībā!

Rokas, kas silda

Visu savu mūžu Baiba Pence ir adījusi un tamborējusi neskaitāmus apģērba gabalus - sākot ar vilnas zeķītēm un beidzot ar tamborētām kleitām. Savu aizraušanos viņa aizsāka jau padomju laikos, kad viņai bija tikai deviņi gadi. Tā aizsākās ar meistarīgas skolotājas palīdzību.

Baiba visiem saviem radiniekiem un draugiem, un pat draugu radiem ir kaut vienu vilnas zeķu pāri uzadījusi. Saviem mazbērniem viņa uzada katros svētkos pa zeķu pārim, ko pievienot dāvanai, bet patiesībā tā ir tā lielākā dāvana, ko var dot - siltums un mīlestība. Viņas adīšanas repertuārā ietilpst: zeķes, pirkstaini, dūraiņi, cepures, getras. Patiesība šis repertuārs ir daudz plašāks, jo, ja viņai palūgs kaut ko uzadīt, piemēram, vilnas vesti, viņa iemācisies kā to izdarīt vai pati izdomās, un jau pēc kāda pusgada, kad būsi pavism aizmirsis, ka kaut ko tādu prasīji, viņa pārsteigs tevi ar jaunu, siltu vilnas vesti.

Pirms gada Baiba uzzināja, ka ir iespējams ar savu adīšanu palīdzēt pāragri dzimušajiem zīdaiņiem. Viņu tas uzreiz piesaistīja, jo pati ir dzīvē pārcietusi ļoti daudz un nevēlas, lai vēl kādam būtu jāiet caur šādām ciešanām. Pirmo bērniņu viņa zaudēja tieši šī iemesla dēļ. Ārsti viņai pateica, ka viņai nekad nebūs bērnu, bet, par spīti tam, trīs gadus vēlāk viņai piedzima meitiņa un vēl pēc diviem gadiem dēls.

Mazajiem zīdaiņiem viņa ada zeķes, lai nesaltu pēdas. Kā viņa pati saka: "Mazās zeķītes ir daudz sarežģītāk uzadīt, jābūt daudz precīzākai. Es tajās cenšos ieguldīt milzīgu mīlestību un atdevi, lai mazie augtu lieli un stipri" Līdz šim viņa ir uzadījusi aptuveni divdesmit pāru ar šādam zeķēm un turpinās adīt tik ilgi, kamēr pati to vairs nespēs.

Rokas, kas spēj aizsniegt zvaigznes un pieskarties dvēselei.

Rokas, kas spēj sadzirdēt

Visbiežāk rokas tiek asociētas ar spēju sataustīt un sajust, proti, ar lietām, kas ir ļoti materiālistiskas un taustāmas. Nereti vien cilvēki vairāk novērtē materiālās vērtības, nauda dzīvē ieņem ļoti lielu lomu, un dažreiz cilvēki aizmirst to, kas šajā pasaulē tiešām ir svarīgs. Tā jau ir, mēs dzīvojam pasaulē, kur ir tik daudz negatīvu lietu, katrai gadai tiek paredzēts pasaules gals, ziņās redzam kadrus no karadarbības skartām teritorijām, cilvēki cits citu nogalina, zog un apkārpj. Taču tas nebūt nenozīmē, ka viss labais ir izgaisis.

Kad mazai man bija bail no tumsas, es atceros, ka vienmēr blakus bija kāda ļoti mīļa un mīksta roka, kas satvēra manējo, it kā teikdama: "Nebaidies!" Tad naktīs es mēdzu skatīties augšup un ieraudzīt daudzus spilgtus punktiņus debesīs. Un redzot kaut ko tādu, kas spīd un rotā debesis par spīti tumsai, man vairāk nebija bail. Tāpēc man vēl joprojām zvaigznes simbolizē cerību un ticību, ka pat vistumšākajā un visbiedējošākajā naktī var atrast kaut ko skaistu. Tāpat arī ticu, ka vissliktākajā situācijā atradīsies rokas, kuras kādam aizdzīs tumšo nakti projām un liks uzaust rītam. Jo sliktās lietas mums liek vairāk novērtēt visu labo un tiekties pēc tā. Saka, ka pašas tumšākās naktis ļauj saskatīt spožākās zvaigznes, tāpat kā tās ļauj ieraudzīt labas rokas un labas dvēseles. Šādi cilvēki, kas palīdz un iedvesmo, ir pieskārušies zvaigznēm, viņi ir pieskārušies gaismai un tāpēc spēj to izstarot, nodot tālāk un sasildīt dvēseles. Turklat ir tik daudz cilvēku, kuriem ir nepieciešama šī gaisma un siltums. Kaut vai cilvēkiem, kuriem rokas nozīmē kaut ko daudz vairāk nekā veidu, kā sataustīt. Nedzīrdīgajiem rokas ir veids ne tikai kā komunicēt, bet arī kā izpaust sevi un savas domas, veids, kā likt izdzīrdēt savu balsi, jo katrs to ir pelnījis. Tāpēc saprotot šādus cilvēkus un palīdzot viņiem ieintegrēties sabiedrībā, notiek brīnumi, un mēs īstenībā viņus sadzīdam. Mēs pastiepjām palīdzīgu roku, kaut vai vārdu vai darbu veidā un, iespējams, tā arī neko daudz neizdarījuši, mēs patiesi varam iepriecināt cilvēku un sniegt to gaismu un siltumu citam. Ikviens var iemācīties komunicēt ar nedzīrdīgu cilvēku žestu valodā, bet ir žesti, kurus saprot visi un kurus nav nepieciešams tulkot. Tādi žesti liek iekvēloties pat vistumšākajam dvēseles nostūrim. Ja mēs tikai spētu sadzīrdēt palīgā saucienus, nevis ignorētu tos, ir grūti pat iedomāties, cik daudziem mēs liktu iemirdzēties viņu skaistumā.

Ziedonis ir teicis: "Pasaule ir siltuma izslāpusi. Bet mīlestību līdz vecumam saglabā retais. Jums ir siltas rokas, bet kādam ir nosalušas. Kurš kuram pieies pirmais?" Mums būtu jāprieцājas nevis tik ļoti par spēju dzīrdēt, bet par spēju sadzīrdēt un ieklausīties citos cilvēkos, lai vairotu pozitīvo. Jo ar siltumu ir jādalās.

Rokas, kas runā

Viņa nevar nobļauties, lai pievērstu sev uzmanību. Viņa nevar pasūtīt restorānā ēdienu. Viņa nevar dziedāt korī vai pat savam priekam.

Vai tā tiešām ir?

Viņa ir mēma vai pat kurlmēma, bet tas nenozīmē, ka nepatstāvīga. Tieši rokas palīdz viņai sazināties ar pārējiem šīs pasaules iedzīvotājiem, tās dod iespēju viņai, kas nevar izpaust ar balsi savu skaļo iekšējo būtību, nejusties vienai šajā skaļajā pasaulei. Tās dod cerību un iespēju viņai nebūt bezpalīdzīgai. Diemžēl valoda, ko viņa rada ar savām rokām, nav zināma lielam cilvēku pulkam, un visi nevar palielīties par tādas valodas prasmi savā CV. Tāpēc vēl joprojām viņas iekšējā pasaule ir apslēpta aiz interesantām rokas kustībām un nesaprotamiem žestiem. Kaut daudzas reizes viņa ir piedzīvojusi pārpratumus un sāpes no citu puses, kuri nevar izprast viņas, no vieglām kustībām veidotos, burtus, vārdus un teikumus. Bet viņas rokas cītīgi kustas un runā, lai paustu viņas iekšējo, skaisto pasauli visiem tiem, kas ir gatavi pielietot arī savas rokas sarunai ar viņu un apgūt jaunu un noslēpumiem pilnu pasauli.

